

Suckken

Nr 4, 2013

För, av och om Unga Katoliker

Döden

Sucken

Sucken är en medlemstidskrift för Riksförbundet Sveriges Unga Katoliker (SUK). Alla registrerade medlemmar över 13 år får Sucken fyra ggr/år.

Suckens material produceras främst av unga katoliker för unga katoliker. Sucken bör inte ses som den Katolska Kyrkans officiella trycksak.

Kontakt: Tidningarna@suk.se

Redaktör och layout:

Jenny Jansson
Dominique Ostrowski

Skribenter:

Nasif Kasarji
Morgan Elworth
Dominique Ostrowski

Omslag: Djur

ISSN 0346-1998

Ansvarig utgivare: Nasif Kasarji

Tryck: ExaktaPrinting, Malmö

SUK

Johannes paulus II's
pastoralcentrum, SUK
Box 103 14 Stockholm

Besöksadress:

Brunnsgränd 4
111 30 Stockholm

Tel: 08-641 78 15

Fax: 08-5560 17 74

www.suk.se

I DETTA NUMMER

4-5	Är du rädd för döden?
6-7	Cancer
8-9	Inte straffad av dig
10	Organdonation
11	Guid till himlen och helvetet
12-13	Livets cykel
14-17	Årsmöte
18-19	Abort
20-21	Pilgrimsresa till Rom
22-23	Sex stora frågor
24-25	Själv mord
26-27	Detta händer!

Är du rädd för att dö?

Döden. Döden är skrämmande.
Vad är meningen med livet om vi ändå ska dö?
Vem vågar egentligen dö, bör vi vara rädda?
Varför har vi så svårt att acceptera att vi en dag kommer att dö?

Den som tror på Gud behöver inte vara rädd för döden.

Döden möter vi ensamma, och för varje hjärtslag kommer vi närmare det allra sista. Döden ser vi katoliker som ett avslut på det jordiska och början på det eviga livet.

Det är inte lätt att prata om döden. En del fruktar den, medan andra inte räds den.

Är du rädd för döden?

Om du är det, är du inte ensam. Döden är en fiende som påminner oss om våra synder. Den skiljer oss från nära och kära, och för med sig sorg och bedrövelse.

Jesus grät för sin vän Lasarus när han dog, trots att han visste att han skulle väckas till liv igen. Så också vi.

Även om vi vet att personen kommer till ett bättre ställe kan vi inte hjälpa att vi lider.

Vi får inte glömma att den som blir född på nytt börjar ett nytt liv tillsammans med Jesus.

Att hata döden och önska att den inte fanns är inte samma sak som att frukta den. Ibland fruktar vi inte döden lika mycket som själva döendet, kommer det att bli smärtsamt och utdraget?

Gud vill inte att vi ska vara rädda för döden, men Gud uppmanar oss gång på gång att vara vaksamma och varje dag ta med döden i beräkningen.

Det är klart vi kan tänka på döden och försöka hantera ångslan genom att fokusera oss fullkomligt på de verk han gjort för oss och påminnas om att vi ska vara beredda på att lämna den här världen och öva oss att kunna acceptera verkligheten, när och var det behagar Gud.

Vi kämpar med fruktan och svaghet, men ändå har vi privilegiet att vara lika vår Frälsare när vi möter döden.

Lev som om du
skulle dö imorgon.

Att dö är
inte det
värsta,
att vilja
dö, och inte
kunna är värre.

Döden är en skuld
som ingen kan betala
mer än en gång.

William Shakespeare.

När man upphört att
längta börjar döden.

Det kräver mer mod
att lida än att dö.

Napoleon Bonaparte

Det kvittar hur man dör,
det viktiga är hur man lever
innan man dör.

Att ta livet av
sig är att
straffa dem
man älskar.

Döden står på lur för
de unga och utanför
dörren för de gamla.

Jenny Jansson

CANCER

Faith
o
p
Love

Jag vet just nu att hon lever
men vad händer i morgon?

För tre år sedan trodde jag att mamma skulle leva för alltid, jag skulle se henne fortsätta leva lyckligt och jag skulle ha henne vid mig, genom alla de tuffa samt de fina stunderna. Idag är allt annorlunda. Det jag aldrig kunnat förbereda mig för, skedde. Min älskade mor fick diagnosen cancer. I början var det godartat, det gick att operera bort. Sedan gick det några månader och cancer kom tillbaka, värre än förut. Tarmcancer denna gång...

Jag har aldrig i mitt liv varit så rädd och ledsen.

Jag började se hur den fina människan som jag har fått äran att kalla min mamma, började att förändras. Hennes vikt rasade, hon åt inte, hon klarade inte längre av att göra det hon varit van vid. Kroppen blev svagare och min mamma verkade ha tappat lyckan. Min mamma får mediciner och behandlingar som hon får ont av, ju mer hon lider, desto värre mår jag. Jag kan inte förstå varför detta hänt, varför detta händer henne, jag fruktar morgondagen.

Jag känner mig så maktlös, det enda jag kunnat göra är att finnas där, visa mitt stöd och ge henne min hjälp.

Sedan kom operationen för tarmcancer och de opererade bort tumören. Kvar blev ett ärr på utsidan och en infektion på insidan... För två månader sedan kom den värsta nyheten på länge. Läkarna sa att de hittat spår av tumörer i båda njurarna och i levern.

VARFÖR SKER
DETTA?!

Vi tar dagarna som de kommer, vi lever i nuet, för vi vet aldrig vad morgondagen bringar. Jag tror att vi (mina bröder och min far) är mer rädda än min mor. Min mor talar ofta om att hon inte är rädd för att dö, för det som sker kommer att vara Guds vilja. Men hon talar ofta om för mig att hon inte är redo än.

Jag vet inte vad jag kan göra, jag kan inte bota henne. Men det jag kan göra är att be för henne, ta hand om henne, uppskatta henne och älska henne. Hon är inte bara min mor, utan även min bästa vän, min förebild, och jag respekterar henne för den fina och underbara människa hon är. Och jag hoppas att jag en dag kommer att bli som henne. Så mycket kärlek, så mycket respekt och hopp och störst av allt, hennes kärlek och tro till Gud. Hon har delat med sig av sina händelser, hennes barndom och hennes uppfostran. Jag önskar att alla skulle ha en sådan här fin människa i sitt liv, hon har gjort så mycket för mig, uppfostrat mig till den jag är idag och ett tack är inte tillräckligt.

Vi har varit så pass mycket på sjukhus att det känns som mitt andra hem. Jag har varit så arg, så ledsen och så sliten, men när jag tänker på hur jag mår eller lider så skakar jag snabbt av mig de tankarna och fokuserar istället på min mor. Om jag mår såhär, hur mår då min mor?

Läkarna har sagt att om det är spår av tarmcancer som spridit sig så kommer cellgiftsbehandling att skada henne mer än att hjälpa. Jag är inte den som gråter ofta, min mamma, min familj och händelserna som skett, har gjort mig starkare. Men när jag hörde detta på mötet med läkarna så kändes det som om mitt hjärta gick itu och jag brast i gråt. De kommer alltså inte kunna göra mycket isåfall. För då går cancer inte att bota. Vad ska jag säga... Vad ska jag göra? Tänk om jag förlorar henne.

Men hon har aldrig givit upp, det tänker jag heller inte göra. Hon är stark och jag ska vara stark för henne.

Det enda som betyder något är tron, hoppet och kärleken. Vi kommer inte att dö, bara lämna det jorden kroppsligt.

Den som tror på Jesus har evigt liv.

*Det enda
som betyder
något
är tron,
hoppet och
kärleken*

Anna-Maria Sisto
7

Inte straffad av Dig.

När pappa var yngre och spelade i Lödde IF skulle han vid ett tillfälle slå en straff. Han tog sats, sköt och bollen träffade matchklockan tiotalet meter bakom målet. En händelse som säkert förändrade hans syn på straffar. Lika plötsligt att min fars boll träffade matchuret istället för att rassla till i nätet, var det när han drygt 50 år senare somnade in på soffan hemma. Under min uppväxt har det varit min mamma som tagit mig och lillsyrran till kyrkan. Pappa var inte katolik men troligen troende då han alltid såg till att syrran och jag gick till söndagsmässan och på den efterföljande undervisningen. Det fanns inga undantag för att inte gå i mässan!

Dödsfallet kom halvåret före min konfirmation. Jag visste redan från början att Gud inte straffade mig när han tog min pappa från denna värld. Varför skulle jag då lämna Gud efter drygt åtta års kristendomsundervisning? Jag var uppvuxen med att gå i mässan på söndagar och jag hade aldrig tyckt att det varit direkt jobbigt att gå på dem. Söndagsmässan var en bra start på den kommande skolveckan; kunna be om nåd och frid inför prov och läxor. Samtidigt var det en möjlighet att tacka Herren för allt jag hade fått.

Trots min fars bortgång fortsatte mitt liv som vanligt. Med tankarna att han var ute till sjöss gick jag till skolan dagen efter. Jag ville inte att någon skulle sympatisera med mig, då det säkert skulle finnas någon som ville ge mig falskt förtroende. En som visste vad jag gick igenom var min kära barndomsvän, och utan hennes stöd hade jag nog inte klarat av min fars bortgång. Pappa ville säkert att jag skulle gå vidare med mitt liv, att jag skulle fokusera på studierna och vara den personen jag är. Vi hade delat många intressen under hans livstid. Jag var trots allt pappas flicka. Självkligt var det inte enkelt att gå till skolan dagen efter men det är det inte heller vissa dagar flera år senare heller. Vissa dagar är jobbigare än andra än idag men det enda jag kan göra är att göra min pappa stolt. Han som alltid finns där för mig och vakar över mig från ovan.

Det finns en positiv mening med allt Gud gör; även om det handlar om borttagandet av en vän eller släkting på denna jord. Vi behöver inte förstå allting men så länge vi ber för de döda så löser allting sig. Det blir inte lättare av att vi lämnar Herren. Han led och dog för våra synder den där hemska långfredagen.

”Visa aktning för din far och din mor” (2 Mos 20:12) är lättare sagt än gjort. Det finns många gånger då vi känt vrede och ilska mot våra föräldrar när de gjort fel för oss. Kanske hade vissa saker förblivit ogjorda om de inte lagt näsan i blött. Men det vi måste förstå är att våra föräldrar bara vill vårt bästa; trots att det ibland kan gå snett. De har ju vad de kallar för ”erfarenhet” av livet.

Jag kommer aldrig mer att få träffa min far på denna jord, utan troligen i en hamn i himlen. Det kommer att finnas händelser som han inte kommer att få se mig göra eller höra ifrån mig. Därför uppmanar jag dig, läsare, att prata med dina föräldrar och tacka dem för allt du fått av dem. Be om förlåtelse för de gånger du gjort dem besvikna samt säg att de betyder oerhört mycket för dig.

Pappa, jag tackar dig för att allt du lärt och gett mig; jag saknar och älskar dig.

Mamma, tack för att du
stöttar mig i alla väder.
Ett särskilt tack för alla de
gångar där du tagit emot min besvikelse när mitt
favoritlag tappat viktiga poäng; det har inte varit ditt fel.

Eu te amo e beçal!

Organdonation

t o d o o r n o t t o d o ! ?

I filmen "John Q" spelar Denzel Washington en far som håller några läkare gisslan tills de utför en hjärttransplantation på hans son. Det enda problemet är att det finns inget hjärta till hands, Washingtons karaktär erbjuder därför sitt eget hjärta för att rädda sonens liv. I Sverige får runt 700 personer varje år sitt liv förlängt tack vara organdonation. Jag har själv en nära släkting som överlevde tack vare att en generös själ valde att donera en del av sin kropp. Men det är långt ifrån alla som får det efterlängtrade organet.

Vad säger kyrkan om organdonation? Kyrkan tillåter organtransplantation från avlidna personer under förutsättning att donatorn gett sitt samtycke. I katolska kyrkans katekesen (2296) står det att "Organdonation efter döden är en ädel och förtjänstfull handling". Katekesen uttrycker däremot att det är "moraliskt otillåtet att direkt framkalla invalidiserande stympning på en människa eller hennes död, även om det sker för att hejda andra personers bortgång". Alltså får man inte döda en person för att rädda en annan.

Hur förhåller sig kyrkan till en person som har förklarats hjärndöd?

Kyrkan uppfattar döden som den tidpunkten då själen och kroppen skiljs från varandra. I dagsläget förlitar kyrkan på bland annat neurologiska kriterier för att dödsförklara en person. Dock har det nyligen blossat upp en debatt bland forskare om när en person ska förklaras som hjärndöd, då nya upptäckter ifrågasätter tidigare kunskap. John Haas (chef vid "National Catholic Bioethics Center") skriver i en uppsats publicerat i "Catholic news agency" att det är tillåtet enligt kyrkans lära att donera organ från en person som har förklarats hjärndöd, men detta kan komma att ändra sig om ny forskningsempiri kräver det.

G u d e t i l l

Himlen

Himmelriket tillhör de fattiga och de som tar emot det med ödmjukt hjärta. Vi måste kunna avstå från det världsliga för att kunna ta oss dit. Kyrkan är en del av himmelriket och därför kan vi ta del av det genom kyrkans gemenskap. Genom att följa Guds tio bud och apostlarnas undervisning kommer vi närmare paradiset. Till himmelen kommer man lättast genom att lära känna, tjäna och älska Gud. Botgöring för de synder vi begår är bland annat fasta, bön allmosor, försoning med din nästa och omsorg om hens frälsning. Hjärtats rening bygger på bön, ett liv i kyskhets ren avsikt och ren blick. Vi kan också göra avlat för att våra och andras synder ska bli eftersänkta i skärselden.

Helvetet

Att dö i dödsyndens tillstånd garanterar en plats i helvetet. Gud dömer ingen i förväg till helvetet, man måste istället aktivt vända sig från Gud för att hamna där. Det innebär att om ger synden utrymme i livet, mer än absolut oundvikligt, på grund av vår mänskliga svaghet, så kommer den att förhindra oss från att nå himmelriket. Detta tillstånd kan i värsta fall vara permanent.

Dominique Ostrowski

LIVETS CYKEL

Min själ kommer från Gud

Helgon, martyrer och de utan synd går direkt till G

Rening av mindre synder

Skä

Själen kom

Kyrkan är den första begynnelsen av himmelriket på jorden, den grundades av Kristus. Det var Petrus som fick nycklarna till himmelen och auktoriteten att styra kyrkan, att avlösa människor från synd eller binda dem vid den. Det är genom gemenskapen med helige ande som vi återförs till himmelen. Himmelen är livet i det eviga ljuset och i odödlighet. Ett ändlöst ögonblick av kärlek i gemenskap med änglar och helgon och evig glädje med Gud. I Bibeln omtalas himmelriket som en bröllopsmåltid till vilken brudgummen (Kristus) vänner är bjudna. Det är också Hans som möter oss i döden och följer oss in i det eviga livet.

Vi människor är kallade att stå rena och fläckfria inför Gud, vid tidens slut kommer den heliga staden Jerusalem ner ur himmelen med de tolv apostlarnas namn på sina 12 grundstenar. Då kommer vi att uppstå även med kroppen. Till himmelriket tas alla kristtrogna, renade själar upp. Vid dödsögonblicket faller först den enskildes dom över själen och redan innan den yttersta domen så har vi möjligheten att vara med i gemenskapen av änglar och helgon.

Gud

Själen kommer till Gud

Skärselden

För att få möta Gud måste vi vara rena, så som vid vårt dop. De själar som varit trogna Gud och som vid sin död bara burit på mindre allvarliga synder renas i skärselden innan de är rena nog att möta sin skapare. Hur denna rening ser ut vet bara Gud. Renheten är himmelens nyckel, den radikala och fullkomliga renheten finns i dopet och i martyrdöden, varför vi kan förstå att bara en liten skara är rena nog att direkt se Guds ansikte. Skärselden är snarare ett tillstånd mer än en plats. Det skulle kunna vara att vi känner stor skam inför Gud för de fel vi har begått och att det är skammens smärta som renar oss.

Skärselden leder till helvetet

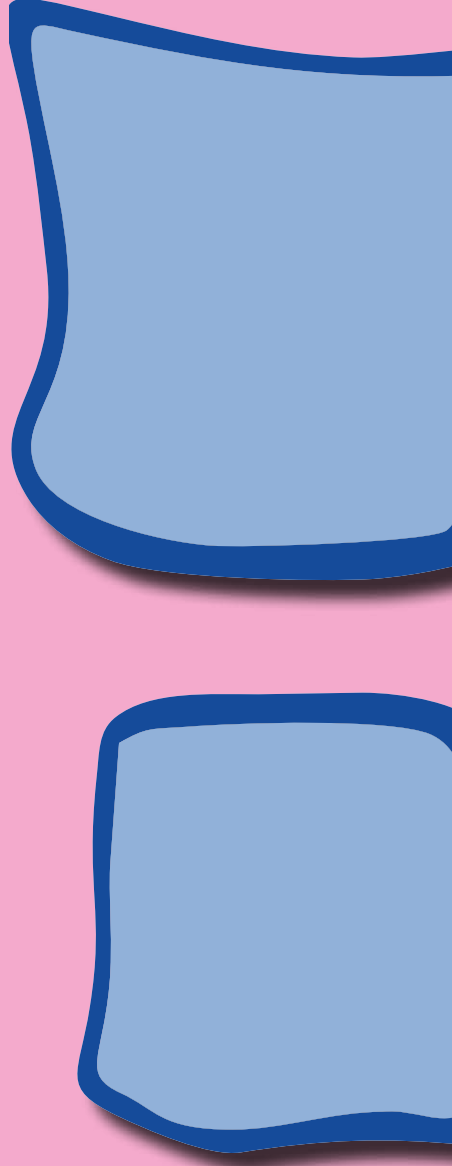
Helvetet är att leva i ett tillstånd av att vara från Gud helt och hållet. Det är den eviga dödens sorgliga och beklagansvärda verklighet. Om synden inte utplånas genom ånger och Guds förlåtelse orsakar den uteslutning från den himmelska gemenskapen.

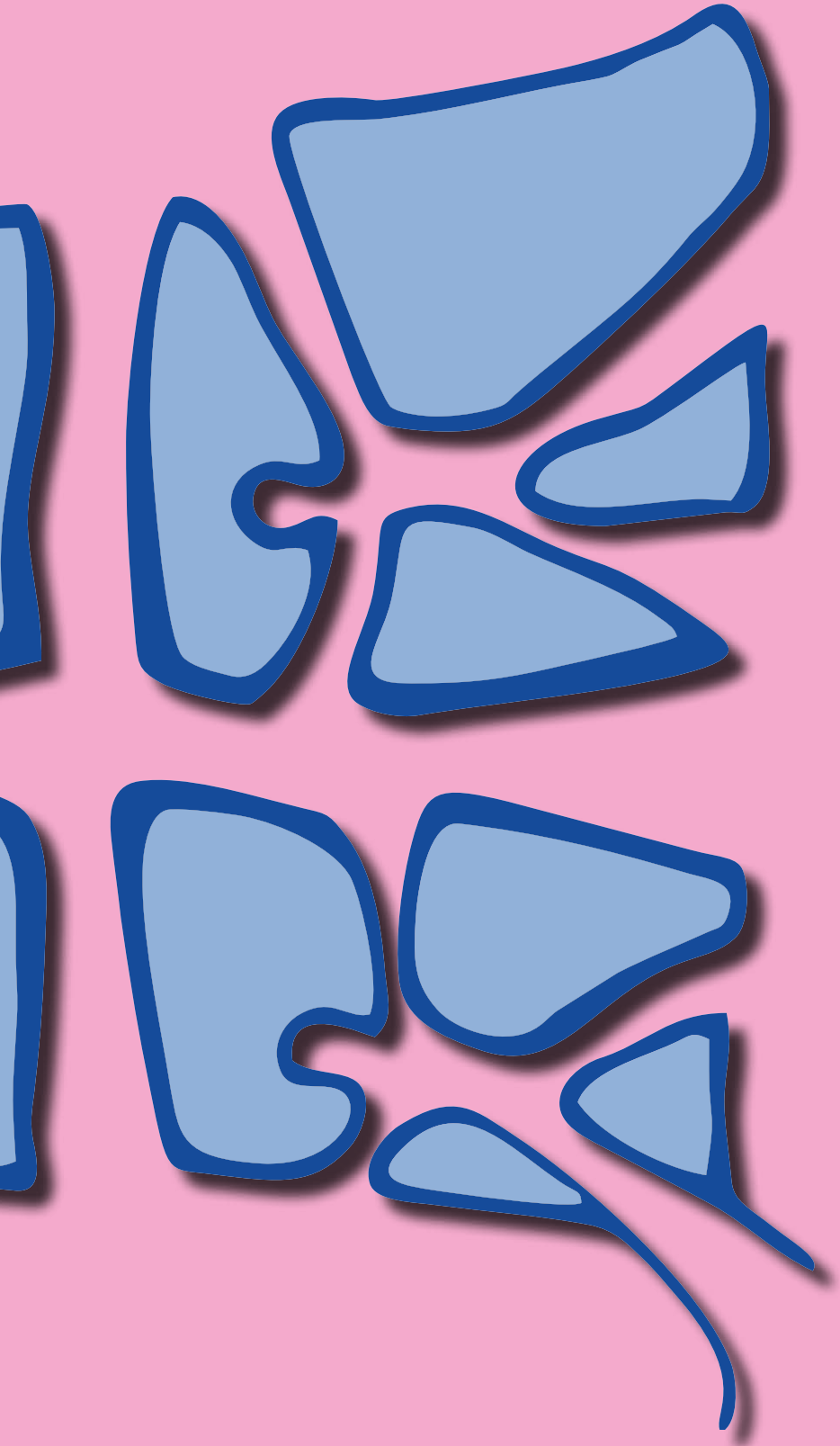
Dominique Ostrowski

ÅRSAMÖTE

28-30 Mars 2024

HARELUND

Vad vill **DU** med **SUK**?

Vilka mål är viktiga att sträva mot?

Vem ska sitta i SUKs styrelse?

Vilka aktiviteter ska vi ordna under 2013?

Vad är det SUK ska satsa på?

KANSKE DU HAR ETT FÖRSLAG?
BRA! SKICKA IN EN MOTION!

DU ÄR KALLAD!

SUKs årsmöte

28-30 mars 2014 på Marielund

Mötet äger rum på Marielund, Ekerö, några mil utanför Stockholm stad. Vi börjar på fredagen runt 18.30 och slutar på söndagen senast kl. 14.30 (så boka inga för tidiga hemresor...).

Motioner. Skicka gärna in en motion, eller flera! De måste vara rikskansliet tillhanda senast den 10 februari 2014. Om du skickar in en motion förväntas du närvara på årsmötet. Föreslå också gärna medlemmar till SUKs förbundsstyrelse!

Anmälan:

Man räknas som anmäld när både anmälan och betalning kommit in till SUKs rikskansli.

- Anmälan: SUK tillhanda senast den 28 februari inkl. betalning: Avgiften är då 300 kronor och man får som röstberättigad medlem reseersättning.
- Anmälan 1-15 februari: Avgiften är då 800 kronor och man får ingen reseersättning. Man får då komma i mån av plats.

OBS! Efter den 15 februari tas inga anmälningar emot. Detta gäller alla.

SUK tar inte ansvar för anmälningar eller betalningar som kommit bort utanför SUKs kontroll.

Betalning: Sätt in avgiften på SUKs postgiro 35 52 17-1.

Ange namn på betalningsblanketten/som textmeddelande.

Ålder: Ingen åldersgräns, men deltagare under 15 år är endast välkomna i målsmans sällskap.

Reseersättning betalas ut till röstberättigade medlemmar i SUK som anmält sig och betalat senast den 28 februari. Betalas ut i efterhand mot inlämnande av kvitto/biljett på särskild blankett senast den 20 april.

Du åker som representant för din lokalförening i vilken du ska vara medlem, och kunna bevisa medlemskap. Det innebär att lokalföreningens styrelse ska veta om att du representerar föreningen eftersom varje förening har max 5 röster på årsmötet.

Ur SUKs stadgar – om medlemskap och rösträtt under årsmötet

§ 6 /.../ Ordinarie medlem är barn och ungdom mellan 7 och 28 år, ansluten till lokalförening i SUK/.../."

§ 7 /.../ Närvaro- och yttranderätt har varje medlem, Biskopen av Stockholm samt förbundets styrelsemedlemmar, anställda, ungdomspräster och revisorer. Årsmötet kan därutöver medge annan person närvaro- och yttranderätt. Högst fem medlemmar från varje lokalförening får rösta. Är antalet medlemmar från samma lokalförening fler, skall dessa inom respektive grupp utse fem som har rösträtt vid årsmötet. Röstning får ej ske genom ombud /.../."

Några frågor eller funderingar?

Rikskansliet nås på suk@suk.se eller 08-505 57 690 och SUKs ordförande på Nasif Kasarji 0736-105381.

Vi ser fram emot att träffa er! Varmt välkomna

Läs detta innan du anmäler dig!

Anmälan är bindande, men ej fullständig innan avgiften på är inbetald till pg: 35 52 17-1. Ange ditt namn på PG-blanketten/som textmeddelande på betalningen.

Du åker som representant för din lokalförening i vilken du ska vara medlem, och kunna bevisa medlemskap. Det innebär att lokalföreningens styrelse ska veta om att du representerar föreningen eftersom varje förening har max 5 röster på årsmötet.

Gällande reseersättning:

De medlemmar 7-28 år som anmäler sig i tid, dvs. anmäler sig och betalar senast den 28 februari (SUK tillhanda senast 1 februari) får full reseersättning med billigaste resesätt. I mån av plats tar vi emot efteranmälan 1-15 februari. Då är avgiften 800kr och reseersättning betalas ej ut av SUK.

Namn_____

Gatuadress_____

Postadress_____

Telefon_____Mobil_____

Födelsedatum_____

E-postadress_____

Lokalförening_____ (den som du ska representera)

Funktionshinder, sjukdom eller allergi som ledarna bör känna till_____

Vegetarian:

ja

☐

nej

☐

Skickas till:

(OBS! Ny adress!)

SUK, Box 2150, 102 14 Stockholm,

08-505 57 690, suk@suk.se, pg: 35 52 17-1

ABORT

Har du också funderat på abort? Försökt gå igenom argumenten för och emot? Är det svårt att stå för att abort är fel? Att hitta ett helhetsperspektiv som man kan förklara för andra och bemöta deras åsikter? Vad är det som får människor att tycka abort är okej? Här får du se vad fyra kvinnor som har gjort abort svarar och hur man med frågor kan bemöta deras sätt att tänka. Tänk själv på frågorna och se om du kan hitta en röd tråd i ditt eget tänkande?

Låt oss först titta på vilken inställning de hade.

- Jag har varit gravid 2 gånger. Första gången som tonåring med min första pojkvän och andra gången för några år sedan med min nuvarande sambo. Första gången gick jag i skolan och kunde inte ha tagit hand om barnet, andra gången hade jag jobb och ville inte ha barn helt enkelt. /Anna

(Varför riskera att bli gravid innan man är redo?)

(Vad säger pappan till barnet, hörs hans röst?)

(Är du tacksam för att du lever fast du kanske inte är 100% frisk?)

(Är människor som har handikapp mindre värda att leva?)

(Kan man inte adoptera bort ett barn om man själv inte kan ge det ett bra liv?)

- Jag ville inte ha barnet, framför allt tror jag inte att ett barn skulle må bra hos mig och jag ville inte föra vidare mina ärftliga fysiska begränsningar. /Eva

- Självklart tänkte jag innan jag bestämde mig för abort på hur livet med barnet skulle bli, men det var egentligen inget alternativ. Jag anser dock att man inte ska fatta beslut på bara känsla utan överväga alternativen ordentligt. /Eva

(Man tänker på hur ens eget liv skulle bli, men hur skulle barnets liv bli, har barnet ingen röst?)

(När ska man överväga alternativen, innan man riskerar att bli gravid eller när det är ett faktum?)

Kyrkan säger:

Varje barn, önskat som oönskat, friskt som sjukt, avlat i äktenskapet som i våldtäckt har samma värde. Barnet är en individ, med en själ och älskad av Gud. Att inte vilja ha barn är inte fel, felet är att döda ett barn som redan finns till.

Alla fyra hade helt olika åsikter om när en människa egentligen blir människa.
Sanna hade inte funderat på det alls.

- Först när barnet är fött, men det betyder inte att det känns okej att göra abort hur som helst. /Petra & Sara

(Om jag inte blir människa innan jag föds, varför känns det då fel att abortera mig senare i graviditeten?)

(När får jag och förlorar jag mitt värde?)

(Beror mitt värde på vad andra tycker om mig?)

- Jag tror det är först när mamman skapar ett känslomässigt band med fostret. /Eva

- Biologiskt någon gång på cellulär nivå. /Anna

(Om jag har makten att döda, vad är skillnaden då om jag dödar dig nu och inte i moderlivet?)

Kyrkan säger:

Människan blir till i befruktningsögonblicket, då får hon sin själ och sitt värde från Gud. Ingen kan ta ifrån henne värdet och ingen har rätt att bestämma över hennes liv och död.

Jag frågade också hur det kändes efteråt och om de sedan dess funderat någonting på aborten eller barnet. Alla använde ord som lättnad och frihetskänsla och att de kände att de fattat rätt beslut.

- Det jag har gjort efteråt är att ha räknat på hur gammalt barnet skulle ha varit idag. /Sanna & Sara

(Hur känns det att tänka på att barnet skulle vara äldre idag, fullt av liv, nyfikenhet och glädje?)

(Är friheten värd att döda sitt barn för?)

(Hur många kvinnor ångrar sina aborter?)

(Om man inte ångrar, hur skjuter man bort tanken på det man har gjort?)

- Ibland kan jag tänka på hur livet skulle ha varit om beslutet blivit att behålla barnet. /Eva

- Abort är en ickefråga för mig och jag har inte tänkt något mer på det. /Anna

(Hur undviker man enklast en fråga som egentligen är svår?)

Kyrkan säger:

Kyrkan säger: Även en katolik kan begå dödssynden att abortera sitt barn. Vägen tillbaka till Guds nåd är lång och börjar med innerlig ånger och botfärdighet. Ingen är dock utesluten från att återigen försonas med Gud och sig själv.

PILGRIMSRESA TILL ROM

I början av juli anordnade fader Pär-Anders Feltenheim en pilgrimsresa till Rom i samarbete med S:ta Maria folkhögskola i Malmö, som jag fick den stora förmånen att följa med på. Trots att jag varit katolik i sju år och hunnit delta i två världsungdomsdagar samt en pilgrimsresa till det Heliga Landet, hade jag faktiskt inte tidigare fått något tillfälle att besöka Rom, Kyrkans hemstad. Och att äntligen få komma dit kändes verkligen som att komma hem.

Ett av våra första besöksmål i Rom var givetvis S:t Peterskyrkan. Fader Pär-Anders hade lyckats ordna med en guidad tur i utgrävningarna under kyrkan, genom att boka biljetter över ett halvår i förväg. Det var mycket spännande att följa vägen genom utgrävningarna av de olika gravarna, som ledde fram till Petri egen grav rakt under högaltaret. Och där, i det lilla hålet i den så kallade graffitiväggen, fick vi till sist en skymt av den förste påvens ben. Mäktigt. En annan påve, vars kvarlevor för ett par år sedan flyttades från kryptan upp i själva kyrkan, är den salige Johannes Paulus II. Jag måste erkänna att jag inte direkt haft någon speciell vördnad till denne otroligt folkkäre påve, huvudsakligen eftersom jag började intressera mig för den Katolska Kyrkan först efter hans död. Men när jag såg hans grav och alla pilgrimer som bad inför den i stillhet kunde jag faktiskt inte låta bli att bli berörd. Senare under veckan offentliggjordes Johannes Paulus II:s helgonförklaring, och jag köpte den engelskspråkiga veckoupplagan av L'Osservatore Romano där det fanns en intervju med Krakows ärkebiskop kardinal Stanislaw Dziwisz med anledning av detta. "Jag tillbringade nästan 40 år vid sidan av ett helgon", säger han, "medan jag arbetade tillsammans med honom i Krakow och Vatikanen. De har frågat mig många gånger när det var som Johannes Paulus II blev ett helgon. Jag tror att han blev ett helgon i sin ungdom." Inspirerande ord. Vi behöver alltså inte bli påvar för att bli helgon. Vi kan – och måste – börja redan här och nu.

Bön inför den helige aposteln Paulus grav

Den kanske mest lyckade dagen under resan var fredagen. Vi inledde dagen med att fira den heliga Mässan i Santa Croce in Gerusalemme, varefter vi fick tillfälle att vörda relikerna från det heliga korset som gett kyrkan dess namn. Jag minns reaktionen från en av mina medresenärer när det väl hade gått upp för henne att detta verkligen var flisor från Frälsarens kors på vilket han återlöste världen: "Jag skakar...". Fredag är ju en botgöringsdag, så därför passade det bra att därefter göra lite bot för våra synder genom att gå på knä upp för Scala Santa, den heliga trappan som Jesus gick upp för till Pilatus palats. Alldeles i närheten ligger även Lateranbasilikan, som är påvens katedral och därmed den främsta kyrkan i hela världen. Det var fint att där få be särskilt för vår påve Franciskus, intill hans katedra och högaltaret med relikerna av de heliga apostlarna Petrus och Paulus. Och på tal om S:t Paulus, så tog vi på eftermiddagen tunnelbanan ut till hans basilika San Paolo fuori le Mura. Att där få be inför hedningarnas apostels grav upptände utan tvekan viss missionsiver, och jag påmindes om temat för världsungdomsdagen som skulle äga rum ett par veckor senare: "Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar". De orden är inte bara riktade till apostlarna utan till var och en av oss.

Pilgrimsgruppen samlad utanför Santa Croce in Gerusalemme

Även söndagen var väldigt lyckad, med söndagsmässan i S:ta Birgittas kyrka vid Piazza Farnese följt av Angelusbön med påven på Petersplatsen. Under resan gjorde vi även ett par utflykter utanför Rom, bl.a. till Nettuno vid kusten där vi firade Mässan vid den heliga Maria Gorettis grav. Det var mycket rörande att se hennes lilla, inkorrumpa kropp som hon som 12-åring fick offra för kyskhetens och hennes mördares eviga frälsning skull. En del historisk allmänbildning blev det också i form av guidade turer genom Pompeji, Colosseum och Forum Romanum. Och precis innan vi skulle åka hem hann vi även med ett oförglömligt besök i Vatikanmuséerna, med de fantastiska freskerna i Rafaelrummen och det Sixtinska kapellet som givna höjdpunkter. Men för de mindre konstantresserade gick det även bra att gå och shoppa på stan istället!

Utrymmet räcker tyvärr inte till för att berätta om alla mina upplevelser från de övriga vackra kyrkorna i Rom som vi fick besöka, såsom Santi XII Apostoli med de heliga apostlarna Filippus och Jakob den yngres grav, jesuiternas kyrka Gesù där ordens grundare S:t Ignatius av Loyolas relikier bevaras, dominikanernas kyrka Santa Maria sopra Minerva där en av Europas skyddspatroner Katarina av Siena är begravd, Chiesa Nuova där "Roms andre apostel" Filippo Neri fått sin sista vila, kyrkorna som uppkallats efter två av Roms tidigaste martyrer S:t Agnes och S:t Laurentius, samt inte minst västerlandets största Mariakyrka Santa Maria Maggiore. En av mina personliga favoriter var dock de oskoddade karmeliternas kyrka Santa Maria della Vittoria, med Berninis mästerverk staty av S:ta Teresa av Jesus extas. Efter att ha pilgrimsvandrat en dryg vecka och nästan blivit mätt på alla fantastiska barockkyrkor var det så skönt att göra som den heliga Teresa och bara försjunka i inre bön för en stund, och tacka Gud för allt det underbara vi fått uppleva.

Jag är mycket tacksam över att ha fått delta i denna pilgrimsresa till Rom i Bibeln och historien

Angelusbön med påven Franciskus

Slutligen måste jag säga någonting om den fina gemenskapen i pilgrimsgruppen. Trots att det blev många tidiga morgnar, svettiga dagar och sena kvällar samtidigt som campingen Seven Hills där vi bodde inte direkt hör till Roms lyxigaste, så höll alla deltagarna hela tiden modet uppe. Fader Pär-Anders hade även valt ut några av Roms trevligaste restauranger där vi intog flera måltider i sann brödragemenskap. Jag är mycket tacksam över att ha fått delta i denna pilgrimsresa till Rom i Bibeln och historien, och för dem som missade detta tillfälle kan tilläggas att fader Pär-Anders redan planerar att göra ytterligare resor. Och de kommer säkert att bli ännu bättre.

Festmåltid på campingen Seven Hills

Gustav Ahlman

SEX STORA FRÅGOR

Är det dåligt för en katolik att ha ett förhållande med en ickekatolik?

Det är inte dåligt, men det innebär att man ställs inför prövningar som man inte skulle ställas inför om man hade ett förhållande med en katolik. Glöm inte att bara för att man kallar sig katolik så betyder det inte att man lever som kyrkan lär. Så dessa problem kan man i alla fall råka ut för. Om man nu ser på förhållanden i den svenska kontext vi lever i så är synen i kyrkan helt annorlunda än den som finns i samhället i övrigt.

Ofta börjar väsen till ett förhållande på ett sätt som inte är förenligt med kyrkan. Det kan innebära att en icke-kristen mycket snart efter att man börjat lära känna varandra vill ha sex och sedan flytta ihop. Vi ska ju vänta med både det ena och det andra tills vi gift oss, många icke-kristna ser giftermål som något jobbigt och onödigt. Hur hittar man varandra där? Det kan vara den första och en av de stora skillnaderna. Är den andre beredd att gå den långa och prövande vägen som en katoliks perspektiv innebär? En annan stor fråga är fostran av barn. Om man nu kommit över det första steget, gift sig och flyttat ihop och sedan får barn. Det är en katoliks plikt att uppfostra barnen till katoliker, det är redan svårt som det är i det svenska samhället, men som ensam förälder som katolik är mycket svårt och påfrestande. En tredje fråga är kriser i äktenskapet och hur man tacklar dem? Två katoliker förlitar inte bara äktenskapet på sig själva utan också på Gud, det blir då mer än ett kontrakt mellan två människor utan faktiskt ett sakrament. Det finns en ganska hög skilsmässograd i Sverige, det vittnar om att benägenheten att ta tag i och lösa problem är begränsad, man väljer oftare att lämna den andre när det blir jobbigt. Det finns ännu fler frågor att tänka på men här har ni några exempel på de problem det skulle kunna innebära.

Varför skapade inte Gud oss perfekta?

Vi består av både en kropp och en själ som tillsammans gör oss till människa. Om vi ska uppnå perfektion måste båda vara i samklang och passa perfektionen. Låt oss angripa problemet från två olika håll. För det första, vad är perfekt? Vem definierar perfektion? Låt oss anta att perfektion definieras av kyrkans lära. Skulle vi redan vara så väl programmerade så att allt är enkelt för oss skulle vi inte behöva kärleken till Gud eller Gud själv för att hålla oss på den rätta vägen. Vari skulle då prövningen finnas för att vi ska visa oss värdiga Guds rike? Sedan, varför skulle Gud vilja ha oss perfekta? Gud skapade oss som ett tecken på hans kärlek, kärlek som är villkorslös och som inte ser till brister och fel. Om vi alla vore lika skulle vi vara som robotar och för att vara perfekta skulle vi behöva vara likadana, våra personligheter, reaktioner och beslut vara förutsägbara och perfekta. Hur skulle vi då kunna vara individer i Guds ögon? Nej, Gud skapar oss inte perfekta, han kräver inte att vi ska vara perfekta, han vill att vi ska vara så goda och bra vi bara kan vara utifrån våra förutsättningar.

Varför måste man förbereda sig för bikten?

Allt vi vill göra bra måste vi förbereda oss för, även bikten. När man väl sitter i biktbasen kan det annars bli svårt att komma ihåg alla de synder man behöver biktas och bikten blir hafsigt och ofullständig. Sätt dig därför en stund och fundera på vad du behöver ta upp, blir du nervös när du väl ska biktas och lätt glömmes? Skriv ner på en lapp. Slappna av, lyssna på prästens ord och njut av försoningens sakrament och samvetets renhet efteråt.

Är det okej att offra en människa för att rädda tio?

Det enkla svaret är nej. Vi är inte Gud, vi får inte bestämma över vem som får leva och dö. En sådan situation ligger i Guds händer. Det vi kan göra är att välja att offra oss själva för att rädda de tio andra. Men vi får aldrig välja åt någon att de ska offra sig eller ännu mindre att döda någon eller låta dem fara illa för att det är rätt ur ett utilitaristiskt synsätt. Vi har många exempel bland våra martyrer där de valt att offra sitt liv i utbyte mot någon annans. Till exempel valde den katolske prästen Maximilian Kolbe att gå in i en plågsam död i koncentrationslägret Auschwitz istället för en tidigare utvald man som bad för sitt liv. Den stora kärlek som denna gärning visar överträffar alla rationella överväganden om hur många som kan räddas om en person dödas. Gud har en plan med vårt liv, om det är att erbjuda oss martyrskap så får vi själva välja om vi vill ta emot det, det ska inte tvingas på oss av andra.

Kan en människa förlora sin värdighet?

Detta är en mycket svår fråga. Låt oss först titta på skillnaden mellan värde och värdighet. Vi kristna tror att varje människa har samma värde, att människovärdet är okränkbart och är vårt automatiskt från befruktningen och tills vi dör. Här är det viktigt att poängtera att ingen människa någonsin förlorar sitt värde och att de inte är beroende av handlingar, etnicitet, religion, ålder eller något annat. När det gäller värdighet så blir det lite svårare att försvara att det finns värdighet per automatik och att den skulle vara konstant. Tänk bara en krigsförbrytare och ett spädbarn, kan de verkligen ha samma värdighet och därmed bemötas på samma sätt? Kan man förbruka sin värdighet och vad innebär det? Värdigheten avgör hur vi ska bemötas och behandlas av andra, graden av respekt och inflytande, hur mycket vår åsikt räknas och till vilken grad vi ska tas hänsyn till. I många kulturer ökar värdigheten med ålder och erfarenhet. I vissa kulturer är värdigheten knuten till kön och i andra till social status. Oftast är graden av värdighet knuten till detta och till de prestationer man lyckats med. Så nog kan man förlora sin värdighet i andra människors ögon. När det gäller vår värdighet inför Gud så bör man istället se på vår närhet till Gud. Synden gör att vi förlorar vår värdighet och bikten kan ge den oss åter. Den mellanmänniskliga värdigheten är alltså något annat än den gudomliga. I båda fallen kan man förlora sin värdighet, men den är lättare att återfå i Guds ögon och det är den vi bör bry oss om i första hand. Även om vi förlorar vår värdighet i andra människors ögon så kan vi fortfarande återfå vår värdighet inför Gud.

Får katoliker tatuera sig?

Tatuering är inte förbjudet men uppmuntras inte. Det finns flera perspektiv man kan undersöka. Motiv på tatueringar som är satanistiska eller på något sett kan ses som en kränkning, tex ett kors på ett olämpligt ställe på kroppen, något som kan ses som en hyllning till det som ej bör hyllas eller liknande är högst olämpligt. Ja, man kan till och med säga att det är en synd.

Tatueringar är något permanent och därmed svårt att ångra. Det gamla testamentet antyder att det enda permanenta ingrepp som kroppen ska genomgå är omskärelsen av pojkar. Det var hedningarna under det gamla testamentets tid som tatuerade sig och märkte sina kroppar på olika sätt för att hylla sina avgudar. Det var ur det perspektivet som israelerna blev kallade att inte göra detsamma. Vi katoliker märker våra kroppar med ett permanent märke för att hylla förbundet med Gud med den heliga olja vi blir smorda med i dopet. Inget synligt märke, men permanent. Våra kroppar är tempel för den Helige Ande och skapade till Guds avbild, de är redan så som Gud vill ha dem och en tatuering är på sitt vis en förvrängning av den skapelsen. Men låt oss inte göra en liten fråga för stor. Hur är det då med tatueringar som ska hylla Gud eller något annat som har stor betydelse i vårt liv? Flera kulturer har bruket att på armen tatuera in det år de har besökt det Heliga Landet till exempel. Frågan är inte helt okontroversiell, men det är svårt att se synd i en handling som är till för att hylla något som är gott. Om du vill tatuera dig, tänk på motivet, tänk på att din kropp är ett tempel och ta beslut utifrån det.

Dominique Ostrowski

S j ä l v m o r d

- aldrig en utväg

De flesta människor har vid en eller annan tidpunkt i livet haft självmordstankar.

Att vilja dö, att vilja ta slut på allt, blunda och få allt att försvinna. För dessa personer känns det så lätt att släppa för att slippa allt. Vi har intervjuat ett person hur hon gick igenom flera självmordsförsök, hur hon tog sig igenom tankarna och hur hon mår idag.

Vad drev dig till självmord?

Jag mår dåligt redan när jag gick i nian. Jag kommer ihåg en gång när allt kändes jobbigt och jag satt mig i boxen bredvid min sköthäst och hur han, som annars var reserverad, lade sitt huvud i min famn och tröstade mig. Jag trodde att alla människor mår som jag mår, att alla fick kämpa för att klara av saker, att det var naturligt. Sen när jag blev äldre insåg jag att ingen i min närhet kände som jag och trodde att det var något fel på mig. Jag fick veta långt senare att jag har social fobi och att det var det som gjorde att jag hade det svårt. Tankarna kring självmord började med att jag ville sova mycket, för att komma bort, sedan kom också tanken att det vore skönt att göra sömnen permanent, att dö..

Hur gick det till när du bestämde dig för att begå självmord?

Jag mår jättedåligt den dagen, det var pissväder, jag hade varit på praktik och det hade gått dåligt. På vägen hem fick jag en ångestattack i bussen. Jag kände bara att jag orkar inte längre, det fanns inget positivt i livet och jag var bara trött. Jag kom hem och bestämde mig för att bara göra det. Tack och lov hann jag inte så långt för jag blev avbruten av att familjen kom hem. Nu fick alla veta hur dåligt jag faktiskt mårde. På ytan skulle alla beskriva mig som en jätteglad och social tjej, men min kille visste att det inte var så. Han berättade för mina föräldrar att jag mår dåligt. Efter händelsen fick jag gå till min läkare och dagen efter fick jag remiss till psyk. De ställde diagnosen social fobi och jag fick börja jobba med det i en KBT-grupp med fyra andra med samma diagnos. Där fick vi lära oss hur andra människor fungerar, att alla inte har samma flyktinstinkt som oss. Jag fick veta att social fobi är något jag får kämpa med resten av livet, men nu visste jag att jag inte är själv i alla fall.

En annan gång åt jag en karta citodon, jag domnade bort och skickade konstiga sms till min kille som tillsammans med mina föräldrar fick leta runt hela staden innan de hittade mig. Många gånger har jag varit nära att försöka begå självmord, men saker har kommit emellan.

Tänkte du på andra omkring dig?

Ja, fast på fel sätt. När jag skulle begå självmord tänkte jag att alla skulle få det bättre utan mig. Jag var ett bekymmer, gnällig, jobbig och i vägen. Min bror skulle få mer uppmärksamhet, föräldrarna skulle slippa oroa sig och min kille skulle hitta någon som var mycket bättre än jag. Visst, de skulle vara ledsna ett tag, men när de kommit över det skulle alla få ett lättare liv. Sen skulle de bara komma ihåg de bra sakerna med mig. Jag hade isolerat mig och hade inga vänner kvar. Jag kände mig värdelös och betydelselös. Min bror betydde så mycket mer för våra föräldrar. Jag var inte till glädje för någon omkring mig.

Jag försökte stöta bort min kille genom att vara jätteelak mot honom. En gång fick jag en sådan ångestattack att jag slog honom besinningslöst, allt han gjorde var då att krama mig hårt och hålla om mig. Trots det och trots att mina föräldrar och bror brydde sig om mig kunde jag inte ta till mig det.

Vad kände du i det ögonblick du beslutade dig för att dö?

Lättnad, en oerhörd lättnad. Nu hade jag bestämt mig och nu är det snart över. Jag tänkte inte på smärtan det skulle innebära att skära sig, det skulle snarare vara skönt, jag var van att göra mig själv illa.

Vad kände du efteråt?

Familjen kom hem precis när jag skulle skära mig. Jag kände plötsligt en oerhörd lättnad, som att jag varit på väg att göra mitt livs största misstag. Samtidigt blev jag arg, de hade avbrutit det jag bestämt mig för att göra, jag längtade efter att få ett slut på ångesten. Men det fick mig att förstå att jag egentligen inte ville dö.

Har du fortfarande självmordstankar?

Det sista allvarliga självmordsförsöket var det jag berättade om, men det betyder inte att de mörka tankarna inte kommer tillbaka ibland. Men jag vet att det är den fega vägen att dö. Depression gör att man förlorar all ork och glädje i livet. Att leva med social fobi är jobbigt varje dag. Ibland kan jag tänka hur enkelt det vore att bara köra av vägen med bilen och vara borta på några sekunder. Men jag har mer styrka än att göra så.

Vad är social fobi?

Social fobi innebär att man är rädd för okända människor, man är jätterädd att inte bli omtyckt och att göra någon arg är det hemskaste som finns. Man älskar människor och gör därför allt för att behaga dem, även på bekostnad av sig själv. Konfliktträdsla är ett annat symptom, även att vara i närheten av människor som bråkar. Att någon i ens närhet skäller på en skapar otrolig ångest. Det är lika jobbigt att prata med en okänd människa som inför en hel grupp.

För att passa in förstår sig den som har social fobi. På ytan kan man verka trevlig och social, men inombord finns ångest som oftast kommer i uttryck genom kräkningar, diarré och panikångest.

Vad ska jag göra när jag misstänker att någon av mina vänner är på väg ner i mörkret?

Var påstridig som vän, ge inte upp, även om den andra personen inte vill umgås så tvinga dig till den personen. Låt din vän inte isolera sig, berätta hur mycket de betyder och varför. Vi svenskar är dåliga på att ge komplimanger och att ta emot dem. Sluta upp med det, sluta göra det kulturellt rätt att nedvärdera sig själv. Säg tack och ta emot om någon säger snälla saker om dig!

Sucken och *Sucketten*
byter namn.

Efter årsskiftet heter tidningarna

SANCTUS

&

ANGELUS

DETTA HÄNDER I SVERIGE

SYDÖST

13-15 december 2013: Lucialäger

PUKIS

polska unga katoliker
i sverige

7-9 mars 2014: PUKiSläger.

29 maj – 2 juni 2014: PUKiSläger.

SUKs'S

SUKs Sydregion

16-26 juni 2014: Pilgrimsresa
till Rom och Assisi för boende i
Södra Sverige.

Avsändare:

Johannes paulus II's
pastoralcentrum, SUK
Box 103 14 Stockholm

Stöd Riksförbundet

Sveriges Unga Katoliker!

Bli medlem och få Sucken **GRATIS!**

Du blir medlem genom att
gå med i någon av SUKs
lokalföreningar på www.suk.se

Som medlem får du dessutom
-Rösträtt vid SUKs årsmöte
-Försäkring vid SUK-arrangemang

Glöm inte att förnya ditt medlemskap varje år om du redan är medlem